

Poemas

BERTA ALDÁN PIÑEIRO

VIII

A Silvia.

Tes un mar no teu corazón sen diques
 espazo nú
 marxe aberta
 unha soa soedade
 de misterio tan branco como unha foto revelada
 un regueiro de tinta luminosa
 pola costeira esquerda da ría
 unha forma inacadable de dozura chea nas túas mans
 largacía tenra de amizade
 ó redor dos teus ollos
 lenzos para escribir sen final
 sobre o espazo nú
 do mar que hai
 no teu corazón.

IX

A praia
 o noso deserto interior
 no que escribimos
 nomes prohibidos
 coa tinta do
 recordo.

X

Vivía
 tan perto do mar
 que sentía
 polo cabo das veas
 o transparente naufraxio da medusa

XI

Decíamos
 a palabra medusa
 tan devagar
 que podíamos navegar
 a rentes da balea
 que habitaba no seu interior.

XII

Tender o meu camisón
 mollado ao vento
 dos teus ollos non foi a solución
 Ti, miña única bandeira,
 enchoupado nas
 xerfas íntimas
 que emanan polos
 poros do meu
 corpo

XIII

Agochar
 o alento da medusa
 no buraco
 das nosas mans
 como música
 na caixa das bailarinas.

XIV

Onde andas?
 Que coordenadas debo
 na constelación amarela das medusas
 trazar no mapa
 dos soños.

XV

Houbo un ano enteiro
 que non saín da casa
 Recibía tantas chamadas
 que o teléfono
 enfermou de afonía crónica.
 Pasaba as horas
 detrás da xanela do meu
 cuarto
 a mirar como o
 mar
 agabeaba por toda a praia
 que era a metade
 do meu mundo
 A outra metade
 fôrase contigo
 a aquel país
 de parques e estatuas.

XVI

Atravesando o océano
 quería a medusa
 ser cometa.
 No medio da
 noite
 no máis profundo
 do mar
 era de día.

Berta Aldán Piñeiro